

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UNA MONSTRUOSITAT

ENTRE un ministre que demanava llimpia y un ministre que demanava bruticia, D. Antón vá quedar-se ab aquest últim.

Ja sabrem en lo sucesiu á que atenirnos.

Los xanxellers encastellats en los Ajuntaments serán uns ingrats si no dedican una part de las ganancias que realisan en l' exercici de la séva industria á aixecar un monument d' escombraries petrificadas, dedicat á la moralitat conservadora.

A tal extrem hem arribat, que ja no hi ha en lloch un pam de net.

Cosas grossas s' havian fet sempre; pero aquesta es realment monstruosa.

Lo Monstruo dirá:—¡Cóm no ha de ser monstruosa si es cosa méva!...

Y en efecte: ell era l' cridat á decidir de una vegada si l' administració municipal dels pobles havia de ser patrimoni de las unglas llargas ó de las mans netas, y las mans netas han sigut preteridas... y las unglas, en un moment s' han allargat un pam.

—¡Qu' es aixó de suspendre als regidors de Madrid?—vá exclamar D. Antón després de llegir la memoria del Sr. Dato, presentada al consell de ministres per en Villaverde.—No, senyors: jo no suspench á ningú sense donarne compte previament al Consell d' Estat y sobre tot sense escoltar als interessats.

Y afegí que feya aixó en nom dels principis democrátichs.

¡Los principis democrátichs representats per don Antón!

Retiris Sr. Sagasta: vosté havia sigut fins ara l'

home del tupé; pero l' tupé de D. Antón representa avuy al costat del scú lo que un elefant al costat de una formiga.

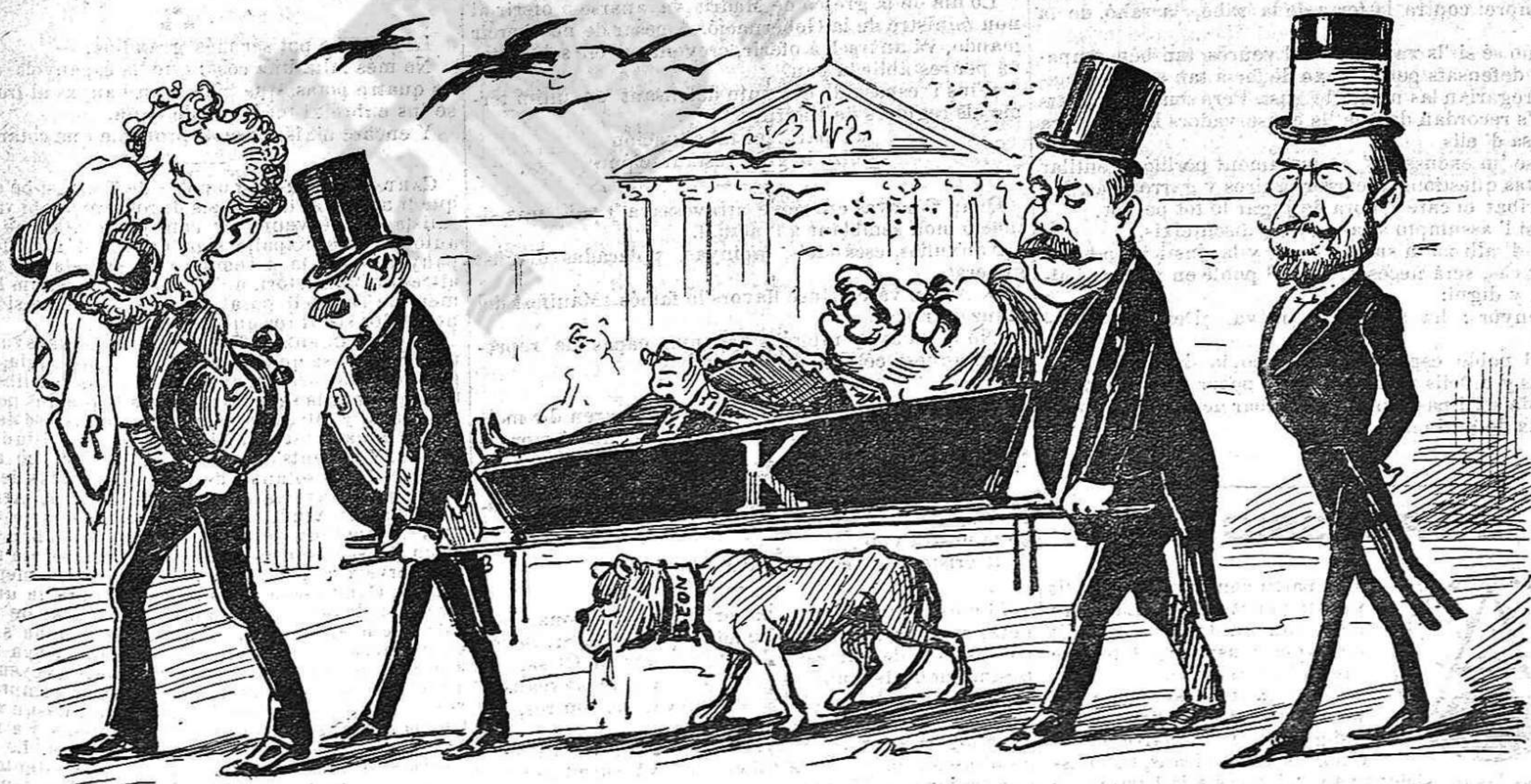
Ja no desconfo de veure un dia á la Rambla á un mossega qualsevol sorprés en lo precis moment de treure un rellotje de la butxaca de un senyor. Los agents de l' autoritat tractarán de agafarlo, y l' mossega s' quedarà, dihent:

—Cuidado, mestre: á mí no se 'm agafa, á mí no se 'm porta prés sense escoltarme previament. Vostés donguin part de lo que han vist y jo m' explicaré. Pero en nom dels principis democrátichs canovins no 'm detinguin, que passen molts senyors ab rellotjes y jo necessito saber quina hora es.

L' aplicació de aquests principis de tal manera entesos ha de ser igual per tothom: tant pels regidors com pels mossegas.

Es inútil recordar que 'ls conservadors quan las

¡HA MORT!—R. I. P.—R. A. P.

Romero:—¡Se m' ha mort lo protector!... ¡Quina pena més amarga!...

Silvela:—Jo vaig dir que 'l seguiria y cumpleixo la paraula.

circunstancies apretan, com per exemple en vigília d'eleccions, suspèn centenars de Ajuntaments sense pendres la pena d'escollarlos.

Llavors no's recordan dels principis democràtics. Convé preparar lo terreny i tiran al dret.

Però una vegada constituïts, una vegada plenas las corporacions municipals de amigatxos y compinxos, arriba l'hora de fer los ulls grossos, y de tapar piadosament ab la capa bruta y apedassada de unas teorias sofisticadas tots los escàndols, tropelias, xanxullos é irregularitats. Péls adversaris la arbitrariedad; péls amich los principis democràtics.

¡Quin escàndol!

Villaverde, al veures desairat pel President del Consell de ministres vá plantarli la dimissió pels bigotis.

Y en lo mateix instant lo marquès de Cubas que ab la seva energia havia sapigut conquistar l'apoyu unánime de la opinió pública, interrompent la campanya moralisadora per ell comensada en l'Arcaldia de Madrid, vá agafar los trastets y se'n vá anar á casa seva.

Algú creu que per ell precisament vá ferse la festa.

Es lo marquès de Cubas un home de bona fé, de posició independent, de grans condicions de caràcter, y á pesar de ser arcalde de Real ordre y de estar afiliat al partit conservador, los vehins de Madrid, sense distinció de opinions, y 'ls republicans en primer terme, l'apoyavan desinteressadament, cedint als estímul de una necessaria regeneració administrativa.

—Aquest home 'ns compromet!...—deyan los conservadors.—Aquest home dintre de poch temps tindrà sobre tots nosaltres la forsa del prestigi. Aquest home crearà escola, y sortiran de per tot nous marquesos de Cubas, capassos d'aplicar la seva acció no ja sols á l'administració municipal, sino á l'administració del Estat.

Y davant de aquest perill, tement quedar-se á las capsas, ells que sempre han viscut del desordre y del despilfarro, van decidir fastidiar á aquell modelo de Arcaldes, segantli l'herba sota 'ls peus.

Exemple funest que vé á demostrar de una manera palpable que las energias dels homes més resoltos y las aspiracions populars més claras y decididas, tot, tot enterament, s'estrella quan per part dels que governan hi ha interès en que las cosas rastrejín y 's revolquin pel gran femer dels apetits y de las concupiscencias.

Lo que tothom temia y rezelava, avuy se presenta á la vista pública ab tot lo seu asquerós naturalisme.

Madrid en pes vá indignarse davant de semblant espectacle. Lo comers va tancar las portas de las botigas, grans masses de manifestants varen recorre 'ls carrers en actitud hostil al govern.

Algunes banderas ab lemas molt expressius indicavan las ideas dels manifestants.

Contra aquella explosió pública de un poble que no vol que 'l duguin al últim extrém de la degradació, van posarse en joch los garrots de la policia, los sabres de la guardia-civil, mentres se preparavan los fusells de las tropas concentradas en los quartels. Lo de sempre: contra la forsa de la rahó, la rahó, de la forsa.

Jo no sé si 'ls xanxullers al veures tan ben amparats y defensats per un luxu de forsa tan extraordinari se fregarian las mans de gust. Pero son uns ingrats si no's recordan de que 'ls conservadors han fet seva la causa d'ells.

No se'm excusa qu' es sumament perillós ventilar aquestas qüestions al carrer, á tiros y garrotadas. No ha arribat encare l'hora de jugar lo tot pel tot.

Passi l'assumpto á las Corts y discuteixis.

Y si d'allí no'n surt la llum y la justicia, ¡ah! en aquest cas, será necessari que 'l poble en massa s'aixequi, y digni:

—Senyors: ha arribat la méva. ¡Demano la paraula!

Y al poble espanyol, que á copia de lluytas sangrentas y difícils vá destruir lo poder dels déspotas, no ha de serli pas tan difícil acabar de un cop ab una manada de putiners.

P. K.

IMPRESSIONS

Dios partit conservador! Partit partit: partit podrit. La lepra de la immoralitat l'ha invadit de cap á peus: no pot tenirse dret y 's derrumba.

La batalla, després de las manifestacions públicas de la indignació, vá donarse en lo Congrès. Republicans, fusionistas, todas las oposicions van colocarse á la barrera: lo Mónstruo y 'n Silvela al mitj de la plassa.—«¡Bara-

lémvos!»—Y van barallarse. En Silvela ab felina intenció, lo Mónstruo ab l'altivés de sempre.

—Jo no penso com tú; pero t seguiré, porque tú tens la clau del rebost.

Lo Mónstruo podia arronsarse: pero li vá caure á sobre com una fiera.—No vull que ningú 'm segueixi per forsa: jo soch l'amo, jo mano.

Y l'amo, per un rasgo de soberbia, ho vá perdre tot.

Lo dimecres intentava l'última proba en lo Congrès, presentant una proposició de confiança, que deya qu'ells ho feyan tant bé, que únicament las sevas teorias eran las legals, las bouas, las convenientes. ¿Y qué vá succehir? Que dels doscents y pico de conilletes de guix, fabricats pel mateix govern en las eleccions, una minoria de 107 vá dir que sí. Als demés se 'ls hi havia rovellat lo fil-ferro y no van moure 'l cap. Tant deletérea es l'atmosfera de la immoralitat que fins se rovela 'l fil-ferro dels diputats caneros!

—¿Per qué no havian de votar en contra?—exclamava l'amo.

¡Pobre D. Anton! Es que hi ha una cosa pitjor que votar en contra y es no votar: l'obstrucció es lo despreci y 'l despreci es l'asfixia.

Mentres aixó succehia en lo Congrès, en lo Senat, lo famós Bosch y Fustegueras abocava tot lo que duya al pap contra en Villaverde, contra en Dato, contra en Silvela, contra 'l mateix Marqués de Cubas. Figúrinse lo que duria al pap, després de haver sigut tant temps arcalde de Madrid.

Y á conseqüencia de aquesta hombrada, hi ha hagut insults en gran, y tal vegada bolets y desafios.

Aixó ja es la fermentació dels fems.

Lo poder moderador podrá acceptar la dimissió dels conservadors, en la forma que tinga per convenient; pero 'l país dirá:—Escombréume aixó, que put.

Y satisfet de que de las dos columnas que aguanta van la volta, se'n haja anat á terra la que 's considerava com la mes robusta, esperarà á veure quan cau l'altra y per quin miracle del cel la volta s'aguanta.

P. DEL O.

La caure en Villaverde, la cartera de Governació vá ser oferta á un caracterisat conservador, qui vá retxassarla dihent — De cap manera: si arriba va á acceptarla faria 'l paper d'encubridor, lo qual está renyit ab lo meu caràcter. De la pudó tothom ne fuig.

¿Y l'héroo de Sagunto?

Ell molt guapo, molt aixerit, molt trampat.

Lo dia de la gresca de Madrid vá anarse á oferir al nou ministre de la Governació. A pesar de no exercir mando, vá anarseli á oferir, creyent qu'ell sol bastava per restablir la pau.

¡Fins l'espasa de Sagunto defensant en últim terme als regidors de Madrid!

«Y para ver tal situación se hizo la gran restauración.»

Quan Cánovas era jove atravessava 'l país una situació molt semblant á l'actual.

Xanxullos, escàndols, rapinyas, polacadas, disgust general.

D. Antón vá escriure llavors lo famós «Manifest del Manzanares.»

¿No hi ha avuy ningú á Espanya capás de reproduhir aquest célebre document?

Al pujar los conservadors al poder varen dir molt formalment que venian á cumplir una missió moralisadora.

¡Y en efecte, ja ho estém veyent!

Ab uns quants mesos més de moral de aquesta especie, anavam á quedar moralisats per tots los dias de la nostra vida.

¡Recristo y qu' esgarrapavan fort!

76 vots contra 61, una majoria de 15 va donar per neta, per pura, per immaculada l'acta del Sr. Sedó, pel districte de Tarrassa. Las tupinadas de Olesa, las falsificacions de Rubi, las mil y una traficas realizadas en contra del candidat republicá, no son res, no significan res, no volen dir res.

La lògica acerada del Sr. Azcárate, denunciand tots los abusos comesos en la tal elecció, vá estrellarse en una majoria de 15 vots.

¿De qué serveix que las Corts fassan las lleys, si

las majorias patrocinan y amparan als que las trepitjan y escarneixen?

La única rahó que van donar los defensors del senyor Sedó, signé aquesta: «Altras actas tant ó més brutas s'han aprobat.»

Es á dir: avuy ja no hi ha res brut, porque tot es de color de taca.

Lo dissapte vinent publicarem lo número extraordinari, corresponent al mes de Desembre.

Que per complaure als nostres lectors, no reparém en sacrificis, ja ho veuran vostés mateixos demostrant la senmana próxima, ab la qualitat y la intenció del expressat número, en lo qual hi colaboran notables escriptors y distingits artistas.

Y ara un'altra noticia.

Lo próxim dijous, dia 15 del corrent, veurá la llum l'*Almanach de la Esquilla de la Torratxa* pera l'any 1893. Cent trenta firmas d'escriptors, los més notables de Catalunya, més de 300 grabats, deguts á més de 80 artistas distints, responen de la bondat de aquesta publicació, superior á la dels anys precedents.

Y com cada any, al sortir, se'n vá com pá beneyt, se 'ls fá present que no s'adormin.

Ultima noticia.

L'*Almanach de la Campana de Gracia* está també adelantadíssim.

En substitució del marquès de Cubas vá ser nomenat arcalde de Madrid lo comte de Peñalver.

Un compte que essent regidor sigué suspés pels fusionistas, á conseqüencia dels grans escàndols é immoralitats de que s'inculpava al Ajuntament en aquella ocasió.

Aquestas son las satisfaccions que davan los conservadors á la opinió pública. Unas satisfaccions que feyan plorar hasta á las pedras.

Los alemanys no separan la vista de la pobra Espanya.

¡No son poch monstruosos los projectes que alimentan en aquestos precisos moments! Figúrinse que l'embaixador qu'envian á Madrid no té més que 'ls següents plans:

De primer, firmar un tractat de comers que torni á obrir las nostras portas al alcohol-veneno de aquella nació.

Una vegada 'ns tinguin alcoholisats y embrutits, esperarán tranquilament que 'l rey D. Alfonso XIII 's mori, y tot desseguida casará á la princesa d'Asturias ab un príncep prussiá.

Llavors, establiran una aliansa ofensiva y defensiva ab aquell imperi; vindrán oficials alemanys á instruhir al exercit espanyol; vindrán enginyers á construir un ferro-carril estratègich pera fer la lleisca á Fransa; la sort de Portugal se unirá á la d'Espanya, y en recompensa á haver sigut tan bons minyons, Alemania 'ns permetrá conquistar l'imperi de Marruecos.

Lo plan no pot ser més grandios.

No més falta una cosa: que 'ls espanyols caminin de quatre potas; que 'ns surtin banyas al front y que se 'ns cubreixi tot lo cos de llana.

Y encare aixis, es molt probable que cotariam.

CARTAS DE FORA.—Lo poble de Tona, si bé es veritat que li ha costat la festa sis duros, en cambi va tenir la satisfacció de veure fer comedia á tota una primera autoritat municipal, ó siga 'l tinent d'arcaldé, acompañant en lo desempenyo 'l secretari, 'l agutzil y altres del consistori, qu'es com si diguessim l'ajuntament de Taradell posat en escena. Vegin si aixó sol no val los sis duros que van recullir.

FET CURIÓS.—Tot Sitjes no parla avuy de res més. Se suposa que 'l sagrista de la parroquia, conegut per Cano, va ensarronar á un viudo llanut dihentli que li faria surtir la seva dona morta y que fins podria engrahonarhi y tot; pero ab la condició precisa de que havia de donarli tot lo que l'ànima de la difunta li demanés. Y haventshi convingut, ja la tenim armada. Mentres los ensotanats deyan l'ofici de las deu, lo sagrista preparava la comedia de màgica. Arribava á puesto ab lo viudo y 's tancava á un quarto que serveix de aposento per las cadiras de l'obra. Tot ben fosch. Lo sagrista encenia una llanterna de aquelles que serveixen per fer veure sombras y comensava la funció. Comensava per surtir la sombra de una dona nua y brillavan unas quantas flamaradas de resina ó sofre, pera fer veure que l'ànima de la dona 's trobava en lo purgatori.—Lo viudo assombrat, vinga fer preguntes á la aparició de la seva dona.—¿Veyeu?—deya 'l sagrista—avuy demano un' unsa per comprarse un vestit, porque al cel no s'hi pot entrar desnú. Un altre dia demanava més diners per missas, y aixis successivament: sempre demanava quartos. Lo feligrés anava afuixant las unsas qu'era un contentu, y fins se diu qu'eran de perruca.—La broma feya temps que durava, fins que un dia la filla del llanut vá notar que 'ls diners de son pare anavan mermant en la calaix-

ra. Posantse en guardia y seguint los passos de son pare, lo dia menos pensat va trobar la rata agafada á la ratiera.—Tot seguit ne doná part al rector y 's diu que fins al tribunal. Tothom se creya qu' enterat lo rector del fet saltaria 'l sagristá punt en blanch de la iglesia. Pero res de aixó hi ha hagut. Lo sagristá continúa desempenyant lo mateix càrrech, com si res hagués passat. Misteris de la iglesia. Ara pregunto jo ¿que passarà? Estarem á la mira y lo que sigui ho sabrán los lectors de LA CAMPANA.—UN SITJETA.

ROMPIMENT

DUAS CARTAS

I

D' ell á ella.

Idolatrada Maria: Fa ja temps que desitjava dirte una cosa molt grava, y avuy ha arribat lo dia. Que t' estimo, 'l mon ho sab y tú tambe. A no estimarte, ¿per que havia de donarte aquell mocador del cap? Vull dir que en lo que t' escrich no hi vegis antipatia; te parlo com parlaria al més entrançable amich.

Hi meditat seriament sobre aixó del matrimoni, davant d' aquell Sant Antoni que vaig compra últimament. Y ab franquesa, hi he trobat obstacles de tal quantia, que, val á dirho, Maria, estich del tot refredat. No 'n donguis la culpa al fret que ha fet aquesta setmana; no, hermosissima sultana; vaig á explicar't lo clá y net.

En primer lloch, haig de dirte que temo que si 'ns casessim, per colomias que fessim, no podria mantenirte. Luego veig qu' Espanya posa tan estranya fesomia, que 'm sembla que 'l millor dia ha de passá alguna cosa. Pujan las contribucions, en tot hi fan posar sellos, los timos y 'ls atropellos son las nostras diversions. Cada dia hi ha una tanda de cassos que 'ns deixan frets, y entre tiros y bolets aixó vé á se á can Garlanda.

¿Qui sera, donchs, lo mortal que pensi en lo matrimoni quan lo mon se 'n va al dimoni y tot se presenta ma? Clá y net, se lo que 'm convé y es inutil predicarme: faig compte de no casarme fins qu' Espanya marxi bé. Es ja ma resolució y no 'n vull pendre cap atre. Per xó, ja ho sabs, t' idolatra ab tot lo cor.—Blay Pinyó.

II

D' ella á ell

Blay: Si no pensas casarte fins qu' Espanya marxi bé, desde ara t' decararé que pots comensa á desarte. Aquestas brometas, Blay, no me las fassis á mi: aixó es lo mateix que di que no vols casarte may.

Ab tot, lo cas no m' altera, temps ha qu' estava veynt que al teu cor lo més calent era com qui diu l' ayguera. Ta franquesa fins t' abona y 't fa favor, la vritat: si tú no ets bo per casat, fas bé, no enganyis la dona.

De tots modos, t' advertixo que no 'm quedaré per tia: mesos há que m' obsequia un subjecte que coneixo. Y encare no fa un instant, veynt lo que m' has escrit, l' he anat a veure y li he dit que ja pot tirá endavant. ¡No hi ha poca diferencia entre ell y tú, pobre Blay! ¡Veurás quins trajes de fay arribaré á dú, ab paciencial!

T' asseguro qu' es un home de lo millor que ara s' usa: no es com tú que portas brusa; es dels del art de 'a ploma. Mira si deu ser com cal y si es noy que s' ho fa fort, que diu que hasta 's veu ab cor d' arribá á ser concejal. ¿Qué t' sembla?... Ab un home així, si m' hi caso, com espero, ¿no es vritat, Blay sandunguero que ja no podre pati? T' agraheixo, donchs, la fuga, y retornante 'l revés,

te seluda hasta may més: —Maria Matafaluga.

C. GUMÁ.

ESCÁNDOL REAL

BÉ... té-té... té-té!... «Qualsevol y qualsevulga que haja trobat un príncep alemany que s' ha perdut fa alguns dias, que 'l porti á Munich, que li donaran las gracias y una gratificació... Es un recort de familia...»

Si al tombar una cantonada senten aquesta crida, no ho extranyin. Es que realment s' ha extraviat un príncep, y las corts d' Europa s' interessan vivament en ferlo surtir.

Es una historia que trenca 'l cor. Lo príncep Lluís, de Baviera, un gueto que actualment passa ja dels xeixanta anys, sembla que te tal inclinació al bello sexo, que cada vegada que queda viu-do, mentres li enterran la dona ja comensa á donar veus per un' altra.

Y lo millor es que 'l bon senyor no peca d' orgullós. Qualsevol se pensaria que sent ell príncep, lo menos ha d' anar á triar l' esposa entre 'l numerós planter d' archiduquesas que 's erian á Alemania. Donchs res d' aixó.

Son tan democrátichs los instints d' aquesta tes'la coronada, que sempre 's fixa en senyoras de teatro y damas de modesta posició, encare que de bon pamet.

La seva primera muller era una cómica, una tal Enriqueta Mendel, guapa ella y de bonas circumstancias... ella.

Ultimament va quedar viu-do ¿y qué te 'm fa? S' arribava fins al teatro, pega vistassó al escenari y s' enamora perdudament de la primera bailarina.

En materias d' amor, lo primer pas es lo més difícil de donar. Enamorat lo príncep de la salerosa artista coreogràfica, lo demés va anar al vapor. Tant, que al cap de quinze dias de feta la primera declaració, la vistosa bal lerina, no se si de rango francès ó qué, va ser ja la legitima esposa del aixerit príncep Lluís de Baviera.

—Pero—dirán vostés probablemente:—¿qué té que veure tota aquesta historia ab la desaparició de que 'ns parlava?

Y tant si hi té que veure! Lo galán y cabaleresch Lluís, té un fill que 's diu Carlos, d' ideas completament oposadas á las de son pare.

Tot lo que 'l papay té de francot y senzill, en Carlos ho té de meticulós y aferrat á la etiqueta.

¿Ell fer un paper ridicul? ¿ell faltar en lo més mínim á las conveniencias sociales, y sobre tot, reals? D' aquí ha nascut la catastrofe.

Al veure que l' autor dels seus dias tenia la ocurrencia de casarse ab una senyora que encare no fa un mes ensenyava las camas á dalt d' un escenari, lo pobre Carlos va arrufar lo nas de mala manera.

—¡Una madrastra ex-bailarina!—diu que deya 'l jove príncep, passejantse nerviosament pels corredors del palau.

Pero encare no es aixó lo pitjor. La tal bailarina es d' un origen tan humil, que á la quenta dista de ser una senyora fina y delicadament edudada. Son pare era maquinista, la noya ha sigut criada al hospici y desde petita s' ha arrossegat per las taulas dels teatros, comensant per fer de figurantia en los papers d' ángel á deu rals cada funció y acabant per escalar la categoria de primera bailarina.

¿Quina cultura pot tenir una xicoteta formada entre aquests elements?

Lo delicat príncep Carlos, que encare que no més té divuyt anys, sab á lo que obliga la dignitat d' un príncep, ha trobat que aquesta situació, per ell, es insostenible, y davant de la perspectiva d' haver d' obehir á una madrastra tan inferior, ha resolt fer un punt d' home, y l' ha fet tocant lo dos de casa seva, sense dir res ni deixar siquiera quatre ratllas per son pare.

A últims del passat Novembre va surtir de Munich, explicant que anava á cassar, y aquesta es l' hora que ningú n' ha sapigut res més.

¿Ahónt ha anat á parar? ¡Qui sab! Hi ha qui diu que á Africa: altres opinan qu' es á América.

Per si fos á Barcelona, 'ls recomano que vigilin. Va vestit de cassador: ab la escopeta 'l coneixerán. De fixo que son pare donará qui sab qué de trobas... FANTÁSTICH.

N conservador, entussiasmat creyent que'l govern no cauria, deya:

—Es inútil que 'ls enemichs del govern s' escarrassin. La situació vá tirant.

—Y tal com vá tirant!—li responia un democrata.—Tira y fa blanco. L'altre dia vá clavar

una bala al mitj del cor de la moralitat administrativa. Vegin si vá tirant!

Una nova teoria de 'n Cánovas: —No 's pot suspendre al Ajuntament de Madrid de cop y volta com al de qualsevol poble de mala mort. Moral conservadora:

Un senyor roba un milló y troba consideració... Un famélich roba un pá y 'l portan á la presó. Es aixis ¡qué s' hi farà!

Afortunadament sembla que anirá á pahir las sévas teorias á la vida privada.

A n' en Sagasta 'l van treure del poder per aquell escándol de 'n Pep dels ous.

En cambi ara dels ous de l' immoralitat n' han sortit uns galls que tot ho escandalisan, y naturalment, ha arribat l' hora de tirarlos á la cassola.

¿Per qué será? —Per aixó mateix: perque avuy era quèstió de galls—dirá 'l pollastre d' Antequera.

Sobre 'n Brisson, home polítich francès, notable per las sévas qualitats d' energia y per l' amabilitat del séu tracte, á pesar de lo qual no ha lograt constituhir ministeri, diuhen los seus paisans:

—En Brisson es un home de ferro pintat de canya. En cambi en Cánovas, que com qui fá un joeh de mans vá sustituhir á n' en Villaverde per en Dánvila, ab tanta rapidés que no semblava sino que 'l portés amagat á la butxaca, 'n podrém dir: —D. Antón es un home de canya pintat de ferro.

A Madrid acaba de ser consagrat bisbe de Sión lo Pare Cardona.

Ab tal motiu se li han fet numerosos regalos: la reyna regent li ha regalat un pectoral; de Roma li ha arribat un altre pectoral: los mahonesos, paisans seus, un tercer pectoral; varias senyoras un altre pectoral, y diversas personas, pectorals y més pectorals.

Ja no més calia que per coronar la festa, lo doctor Andréu li hagués enviat una dotzena de capsas de pastillas pectorals.

S' está organisant una pelegrinació á Roma. En aquella ciutat, á penas han tingut noticia dels propósitos dels nostres llanuts, todas las fábricas de pitos s' han posat á treballar ab una gran activitat.

En lo Congrès de Sevilla varen dir qu' ells anirian á Roma á reconquistar lo poder temporal del Papa. Y lo que conquistarán será una gran racció de vent, condensada en forma de xiulets.

En Cánovas en plé Congrès: «Los Ajuntaments poden administrar péssimament sense delinquir.»

Los xanxulleros á coro exclamavan ab véu franca: —¡Visca, visca D. Antón que ara 'ns dona carta blanca!

Continuan alguns regidors fent quedar dictamens sobre la taula.

A un dels que més se distingueixen en aquest concepte, li preguntan:

—¿A qué vé aixó de fer quedar sempre 'ls assumptos sobre la taula?

Y ell vá respondre ab molta frescura: —Home ¿qué no sabs que lo que 's posa sobre la taula es lo que 's menja?

A lo millor de la manifestació de Madrid, un rata treya dissimuladament lo rellotje de la butxaca de l' hermillia de un ciudadá.

Lo rata vá ser detingut. Y es fama que vá dir:

—Vaja, está vist; en aquest pais no hi ha justicia. A mi m' agafan y als regidors no 'ls diuhen res.

Ab lo que passava ab l' Ajuntament de Madrid, als sarauhistas del de Barcelona se 'ls havia desarrossat lo llombrigo, figurantse que la informació practicada pél Sr. Sánchez de Toledo acabaría en opereta.

Molt felissas se las prometían, y al recordar l' época aquella en que varen fer beure ab porró á n' en Romero Robledo, deyan entussiasmats:

—Ja veurán com ara farém beure á galet á n' en Cánovas.

Ay infelissos. Quan aixó deyan, se 'ls ha trencat lo porró á las mans.

Encare que sembla mentida que un home com don Antón vaji despreciar á n' en Silvela per afavorir á n' en Romero Robledo, hi ha qui ho justifica de una manera molt enginyosa.

—D. Antón—deya un romerista—ha procedit inspirantse en los sentiments de humanitat. Sabuda es la malaltia que sofreix en Romero Robledo: de manera que si en Cánovas l' arriba á deixar ab un pam de nás, en rigor l' hauria deixat ab un pam de mal.

Una escena de la manifestació de Madrid.

¡De bona 'ns hem escapat!

MINISTERI DE HISENDA

Si 'ls deixan estar al poder quinze dias més, no hi havia remey per ella, li donan l' última apretada!

Un ciutadà tremolava una bandera que ostentava el lema de «Abajo los ladrones!» La guardia-civil li va pendre aquesta bandera de las mans.

¿No 'ls sembla que seria més propi que la guardia-civil se dediqués a agafar los lladres, que no las banderas que diuen «abajo los ladrones?»

Al votarse la proposició de confiansa 'l governa vá tenir 107 vots.

¿No 'ls sembla que n' hi havia set de massa?

Un govern com lo conservador havia de quedar-se al número 100.

CUENTOS

Dos amichs se troban al mitj de la Rambla y 's contan las sévas penas.

—Ay Enrich, y qué soch desgraciad!...

—Questió de interessos?

—Pitjor, noy, mil vegadas pitjor... qüestió de familia... He fet tots los esforços imaginables y no sé com remediar las fal'as de la meva dona.

—Aixó ray ¿vols un remey eficás? Carrega ab las sobras de la meva.

Un empleat al séu jefe:

—Si m' ho permet, demá no vindré a l' oficina.

—¿Y aixó, qué passa?

—Tinch la senyora de part.

—¿Cóm s' entén! ¿No vá dirme lo mateix fá quatre dias?

—Si senyor... y encare li diré molts dias més, perque la meva senyora... es llevadora.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Co lo-ma.
2.ª CONVERSA.—Rita.
3.ª GEROGLIFICH.—Blanch al costat de negre ressalta més.

Han endevinat las tres solucions los ciutadans Pep Galleda, M. Sanalp, y Anton dels Burros; n' han endevinada 2 R. Boadella, Evobsneroll, J. Escolá del Vendrell, Bernabé Llorens, Cintet Barrera y Cargol, y J. Llobet del Belltall; y l no més P. de Truchs y Un Sarraceno.

TRENCA-CLOSCAS

ERNESTO MALÉS TUDELA

Formar ab aquestas lletras lo titul de un drama castellá.

A. SALA F.

GEROGLIFICH AMICH AMICH NO MIRIS AMICH AMICH

R. DE VILAFRANCA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Perico, Bullit, Cintet Barrera y Cargol, J. Figueras, J. Escolá del Vendrell, S. C., Un Sumian, R. Boadella, Eboasneroll, R. Muntanés, J. Clapés y M. Carrencá, P. Macu, B. R., Mr. Eugon, Nicolai, F. Suterás, F. Eñás Setmasó, Pep X.rraie y Jusuf-el-Firbia. Lo que 'ns envian aquesta semana no fá per casa. Ciudadans Pep Galleda, J. Snerol, Un Botigué, Eudalt Mas, Oñme, J. Suam, P. Giró y B. de V., Un Lloro, Un mal creyent, Un jove prin, Rufó Estudiant, J. Suterás y B., Bernabé Llorens, y Un fumador. Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten. Ciudadá C. H. Chiquito: Vá bé: ho insertarém.—Us que li han dit (San Joan las Fonts): Sentim que la falta d' espay no 'ns permeti ocuparnos del assumpto: per altra part los fets se remontan a una festa massa atrassada.—Un quita-manchas: Vá bé.—J. Staransa: Idem.—A. Grau: Es fluix.—Japet de l' Orga: H; publicarém.—C. R. P.: No pot anar.—F. Sanchez G.: Lo mateix li dihem.—J. Panyela: Es fluix.—F. Carreras P.: No 'ns fá 'l pés.—Pistacho: Ho trobem desigual.—M. Baldrinus: L' articlet peca de ignocentó.—J. Abril Virgili: Está bé.—J. T. R.: Idem.—Polors Mont: L' enumeració dels carcers es massa llarga y 'l pensament insustancial.—Ll. Salvador: Ho publicarém Pepet del Vendrell: No 'ns fan el pés.—J. Aladén: La remesa está bé: tot es aprofitable.—Un de R-us: No fá per casa.—S. Bcnavia: La versificació es molt defectuosa.—J. Usón: Aprofitarém la poesia. De l' encàrrec que 'ns fá 'n donarém compte al editor.

Día 17 de Desembre LA CAMPANA DE GRACIA

PUBLICARÁ NUMERO EXTRAORDINARI

LOPEZ, editor.—Rambla de Asty, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

SORTIRÁ LO DIA 22 D' AQUEST MÉS

ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA

PERA L' ANY 1893

Text xispejant y d' actualitat.—Quatre planas cromolitografiadas.—Grabats en abundancia, deguts a firmas reputadas.